

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 63/20
Luxemburg den 28 maj 2020

Generaladvokatens förslag till avgörande i målen C-620/18 och C-626/18
Ungern och Polen mot parlamentet och rådet

Generaladvokaten Campos Sánchez-Bordona föreslår att domstolen ogillar Ungerns och Polens talan om ogiltigförklaring av direktivet om skydd för utstationerade arbetstagares rättigheter

Unionslagstiftaren hade med hänsyn till utvecklingen på arbetsmarknaden i unionen efter den successiva utvidgningen av EU och den ekonomiska krisen 2008 rätt att omvärdera intressena för de företag som utnyttjar friheten att tillhandahålla tjänster och för deras utstationerade arbetstagare

År 2018 antog unionslagstiftaren ett direktiv¹ (nedan kallat ändringsdirektivet) som ändrade direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare (nedan kallat direktiv 96/71)² i syfte att garantera sådana arbetstagare ett stärkt skydd bland annat beträffande lön, sociala rättigheter och rättigheter på arbetsmarknaden. Enligt ändringsdirektivet ska de aspekterna av de utstationerade arbetstagarnas arbets- och anställningsvillkor i princip följa tillämpliga regler i värdmedlemsstaten, det vill säga den stat där de är utstationerade.

När arbetstagarna är utstationerade i mer än 12 månader (eller, undantagsvis, mer än 18 månader) kräver ändringsdirektivet att praktiskt taget samma arbets- och anställningsvillkor tillämpas på dem som på arbetstagare från värdmedlemsstaten.

Ungern och Polen väckte var för sig talan vid domstolen och yrkade att ändringsdirektivet helt eller delvis skulle ogiltigförklaras. Tyskland, Frankrike, Nederländerna, Sverige (endast i mål C-626/18) och kommissionen intervenerade i dessa mål till stöd för parlamentet och rådet.

I sitt förslag till avgörande som presenterades idag, finner generaladvokaten Manuel Campos Sánchez-Bordona för det första att **ändringsdirektivet antogs på korrekt rättslig grund**. Han betonar att ändringsdirektivet i likhet med direktiv 96/71 har två syften, nämligen dels att säkerställa att företag kan tillhandahålla gränsöverskridande tjänster genom att utstationera arbetstagare från den stat där de är etablerade, dels att skydda de utstationerade arbetstagarnas rättigheter och förhindra illojal konkurrens mellan företag till följd av olika skyddsnivåer i medlemsstaterna.

Generaladvokaten noterar att flertalet av bestämmelserna i ändringsdirektivet särskilt rör skydd för utstationerade arbetstagare, vilket förklaras av att **unionslagstiftaren har ansett det vara nödvändigt att i dessa avseenden ändra direktiv 96/71** med hänsyn till utvecklingen på arbetsmarknaden i unionen efter **den successiva utvidgningen av EU och den ekonomiska krisen 2008**. Generaladvokaten understryker att när unionslagstiftaren antar harmoniseringslagstiftning, som direktiv 96/71, måste denne ha möjlighet att anpassa rättsakten till förändrade omständigheter eller till händelseutvecklingen.

Att ändringsdirektivet i huvudsak fokuserar på skyddet för de utstationerade arbetstagarna betyder inte att detta behövde antas med stöd av artikel 153 FEUF, som rör vissa aspekter av unionens socialpolitik. Bestämmelser som ändrar befintliga bestämmelser har normalt sett samma rättsliga grund som de ändrade bestämmelserna. Därför kan artiklarna 53.1 och 62 FEUF, som syftar till att

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/957 av den 28 juni 2018 om ändring av direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster (EUT L 173, 2018, s. 16).

² Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster (EGT L 18, 1997, s. 1).

säkerställa etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster, utgöra en korrekt rättslig grund för ändringsdirektivet, precis som de gjorde för direktiv 96/71.

För det andra påpekar generaladvokaten att ändringsdirektivet endast samordnar tillämpningen av de arbetsrättsliga bestämmelserna i värdstaten och ursprungsstaten och inte någonstans fastställer vilka löner som ska betalas, vilket faller inom medlemsstaternas behörighet. Vissa aspekter av ersättningen till utstationerade arbetstagare kommer fortsatt att skilja sig från ersättningen till lokala arbetstagare. De faktiska löneskillnaderna mellan de båda typerna av arbetstagare försvinner därför inte. Av samma skäl bedömer generaladvokaten att konkurrensfördelarna inte heller helt försvinner för företag från länder i unionen med lägre lönekostnader som utstationerar arbetstagare i medlemsstater med högre lönekostnader.

Generaladvokaten anser för det tredje att **unionslagstiftaren** när den antog ändringsdirektivet **uppfyllde de krav som följer av proportionalitetsprincipen, och inte uppenbart överskred sitt stora utrymme för skönsmässig bedömning inom området för reglering av gränsöverskridande utstationering av arbetstagare**. Han finner att det var motiverat att genom ändringsdirektivet byta ut begreppet "minimilön" mot "lön" i direktivtexten, med tanke på de praktiska svårigheterna kring tillämpningen av det förstnämnda begreppet. Vissa företag kan vara benägna att när de utstationerar sina arbetstagare betala dem minimilön, oberoende av kategori, arbetsuppgifter, yrkeskvalifikationer och anställningstid, vilket ger upphov till en löneskillnad i förhållande till lokala arbetstagare som befinner sig i en liknande situation.

Likaså finner generaladvokaten att de bestämmelser om arbetstagare utstationerade under lång tid (12 eller 18 månader) som infördes genom ändringsdirektivet är motiverade och medför proportionerliga inskränkningar av friheten att tillhandahålla tjänster, eftersom de är anpassade till situationen för arbetstagare som är mer påtagligt integrerade på arbetsmarknaden i värdstaten.

Slutligen noterar generaladvokaten att ändringsdirektivet inte innehåller någon materiell reglering av utstationering av arbetstagare inom transportsektorn och endast blir tillämpligt på den sektorn om det i framtiden antas en lagstiftningsakt för detta ändamål. Generaladvokaten tillbakavisar i detta avseende Ungerns argument att hänvisningen i ändringsdirektivet till denna framtida lagstiftningsakt i sig strider mot bestämmelsen i EUF-fördraget om tillämpning av principen om frihet att tillhandahålla tjänster i transportsektorn.³

Mot denna bakgrund föreslår generaladvokaten att **domstolen helt ska ogilla Ungerns och Polens talan om ogiltigförklaring i helhet**.

PÅPEKANDE: Generaladvokatens förslag till avgörande är inte bindande för domstolen. Generaladvokaternas uppdrag består i att fullständigt oavhängigt föreslå domstolen en rättslig lösning i det mål som de har fått i uppdrag att handlägga. Domstolens domare ska nu inleda en enskild överläggning i förevarande mål. Domen kommer att meddelas vid ett senare datum.

PÅPEKANDE: Syftet med talan om ogiltigförklaring är att rättsakter som har antagits av unionens institutioner och som strider mot unionsrätten ska ogiltigförklaras. Medlemsstaterna, de europeiska institutionerna och enskilda får, på vissa villkor, väcka talan om ogiltigförklaring vid domstolen eller tribunalen. Om talan är välgrundad ska rättsakten ogiltigförklaras. Den berörda institutionen måste fylla det rättsliga tomrum som kan uppkomma till följd av att rättsakten ogiltigförklaras.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia, och den är inte bindande för domstolen.

Förslagen till avgörande i fulltext ([C-620/18](#) och [C-626/18](#)) publiceras på webbplatsen CURIA den dag som förslaget föredras.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

³ Artikel 58.1 FEUF.